

especialment propícies en aquest temps de quaresma.

Amb tot recomano als rectors de les parròquies disposin uns horaris convenients, tant el dia de festa mateix com el vespre del dia anterior, a fi de facilitar als fidels la participació a la celebració eucarística d'aquesta Festa.

Ho decreto i ho signo a Vic, el dia 27 de febrer del 2015.

+ Mons Romà Casanova i Casanova
Bisbe de Vic

Per manament de l'Excm. i Rvdm. Sr. Bisbe

David Gómez Zaragoza,
Canceller i Secretari general

HOMILIES

> **ORDENACIÓ DIACONAL - JEAN DE DIEU NDZEYE**

SOLEMNITAT DE L'EPIFANIA

Parròquia de Sant Pere de Santpedor // 6-1-2015

Sr. Rector del Seminari Diocesà de Vic,
Sr. Rector d'aquesta parròquia,
Sr. Rector del Seminari Interdiocesà de la Tarraconense,
Germans preveres,
Germans diaques,

Familiars de Jean de Dieu,

Germans tots, fills estimats de Déu.

En l'alegria de l'Epifania del Senyor rebem el regal d'un nou diaca al servei de la nostra Església de Vic i, per ella, al servei de l'Església universal. És causa d'alegria la celebració de la manifestació esplèndida del Senyor. I aquesta alegria és encara més viva, si pot ser, per l'ordenació del nostre germà Joan de Déu, a qui, després de la crida i la seva resposta, hem escollit per al ministeri de diaca en el si de l'Església.

El nostre germà Jean de Dieu Ndzeze va venir fa més de tres anys del seu país natal, Ruanda, amb el desig de consagrar-se al Senyor en aquesta Església de Vic. Amb nosaltres ha fet un camí de seguiment de Crist i de formació per al ministeri sacerdotal. Un camí que li ha demanat l'esforç propi de la formació i el del coneixement, cada vegada més ampli i més intens, de la nostra cultura i la nostra llengua, de la nostra manera d'expressar i de viure la fe cristiana. En aquest temps no sols ell ha fet un procés de coneixement de la realitat del nostre país i la nostra Església al Seminari i en aquesta parròquia de Santpedor, sinó que també nosaltres hem fet un coneixement suficient d'ell per a poder cridar-lo al ministeri diaconal, en camí vers l'ordenació sacerdotal. Aquesta és la crida que ell ha sentit en el seu cor i que, malgrat les dificultats, ha portat endavant en la recerca de la voluntat de Déu, que s'ha expressat en el

desig de servir aquesta Església diocesana de Vic. Els camins de Déu l'han portat a aquesta Església de Vic, que té fortes arrels amb l'Església a Ruanda per la presència en ella de molts missioners i missioneres al llarg del temps. És un fet que la parròquia natal de Joan de Déu és Rwankuba, una parròquia amb una presència de sacerdots diocesans de Vic durant molts anys. Però els lligams amb Ruanda romanen molt estrets també ara amb la presència de sacerdots i religioses ruandesos en aquesta diòcesi, en servei pastoral i en dedicació religiosa. Una Església de Vic que, si en un passat no pas llunyà tenia gran abundància de vida sacerdotal i religiosa, en aquests moments té necessitat de sacerdots i de religiosos. Per això el nostre cor s'omple de joia pel do d'aquest nou diaca, que avui, per la imposició de les mans i la pregària, esdevindrà presència de Crist servidor enmig de la seva Església i en el món.

Però no podem oblidar la gran solemnitat d'aquest dia: l'Epifania del Senyor. Avui l'Església resta meravellada per la manifestació esplèndida del seu Senyor. Aquella manifestació plena de llum, semblant a la llum quan apunta el dia, després de la foscor de la nit. Avui l'Església en aquells mags vinguts d'Orient contempla la manifestació del Messies també als pobles pagans. En la festa de l'Epifania se celebra, en el Nen nascut de Maria, la manifestació d'aquell que és el Fill de Déu, el Messies dels jueus i la llum de les nacions.

Si el dia de Nadal, amb la veu de l'àngel, els pastors de Betlem reconeixien que en l'infant tot just nat, embolcallat i posat en una menjadora, els havia nascut el Salvador, el Messies, el Senyor; i si vuit dies després escoltàvem com els dos ancians, Simeó i Anna, amarats de la paraula de Déu, de pregària i d'esperança, en veure Jesús en braços de Josep i de Maria, el reconeixien com el Salvador, la llum de les nacions i glòria d'Israel i no paraven de parlar a tothom d'aquell infant; avui, en aquesta festa de l'Epifania, la nostra mirada s'amplia al gran món de les nacions i dels regnes. L'esdeveniment de l'adoració de Jesús per part d'aquells savis d'Orient ens obre els ulls a la vinguda de l'autèntic Messies, el qual, no sols porta la salvació a Israel, sinó a tots els pobles i nacions.

Sant Pau, en el fragment de la seva carta als Efesis que hem escoltat, parlava del misteri secret que Déu ha revelat. *El secret és aquest: que des d'ara, per l'Evangeli, tots els pobles, en Jesucrist, tenen part en la mateixa herència, formen un mateix cos i comparteixen la mateixa promesa.* Aquesta és la gran veritat: Jesús és el Salvador de tots els homes. Com va dir sant Pere davant el sanedri: *La salvació no es troba en ningú més que en Jesucrist, perquè, sota el cel, Déu no ha donat als homes cap altre nom que pugui salvar-nos* (Ac 4,12). El Salvador de tots els homes és únic. I aquesta salvació proclama la unitat de tota la humanitat en Crist. Els qui tenim un únic salvador i som cridats a la mateixa

herència no podem fer res més que proclamar i viure la fraternitat universal, la qual té com a única font la paternitat de Déu. Aquest és el do sempre sorprenent de Nadal, el do sempre sorprenent de la fe cristiana: en aquest món, d'ençà que el Verb de Déu ha plantat la seva tenda entre nosaltres, ningú no és estranger. Jesús ve per tots i cada un de nosaltres i en ell tots som germans. I Crist ens demana la nostra resposta al do rebut en el compromís per superar cada vegada més, en tot el món i en el nostre petit món, els prejudicis. Crist ens demana el nostre compromís per enderrocar les barreres que ens separen, per eliminar les contraposicions que ens divideixen o, encara més, que enfronten els individus i els pobles, per construir junts un món de justícia i de pau.

La fraternitat universal té la seva arrel en la paternitat de Déu. Solament en el reconeixement del Fill tenim el Pare. Jesús és el lloc definitiu de la salvació, de la llum, de la veritat, de l'amor que mai no s'acaba. No és la Jerusalem dels profetes, o, més ben dit, la Jerusalem definitiva ja no és un lloc, sinó una persona: el Fill de Déu, Jesús, el Messies, el Salvador de tots els homes. Déu parla a tots. En el cor de tota persona hi ha el desig de Déu, de la veritat i l'amor, i el desig de la fraternitat universal. Els mags d'Orient van veure l'estrella encesa en el cel i la van seguir, en les dificultats del camí. La predicació de l'Església, l'anunci missioner i evangelitzador de l'Església és l'estel que anuncia Crist enmig del món. Per als homes

i dones d'avui no hi ha cap altre estel que el signe pobre de l'anunci evangelitzador de l'Església. Tots els qui formem l'Església com a deixebles de Crist som al mateix temps missioners. Som deixebles i missioners! No podem mirar cap a una altra banda quan sentim aquesta crida a ser missioners. No podem pensar que això és cosa dels altres. Tots hem de ser portadors de Crist als nostres germans. L'escolta d'aquesta crida que neix del nostre baptisme és una necessitat urgent, davant la urgència missionera més imperiosa que mai en aquest moment de la nostra història i en aquest nostre país de fortes arrels cristianes. Si volem que la fe cristiana continuï essent entre nosaltres significativa i servidora, hem de fer tots ben nostra la crida missionera, ser deixebles autèntics de Crist i missioners enamorats de Crist, portant-lo en el cor i en els llavis, perquè tothom pugui escoltar l'anunci de l'Evangelí, Jesucrist, Senyor nostre.

L'Església és el Cos de Crist, sagrament de la fraternitat universal en Crist. Per això avui ens alegrem pel do del nou diaca, Joan de Déu, perquè el seu ministeri serà a favor de tots nosaltres, a favor de tota l'Església, per tal que tots puguem viure amb més fidelitat el que hem rebut en el nostre baptisme i en la nostra confirmació. El diaca enmig de la comunitat cristiana és el qui exerceix un ministeri eclesial que, com tot ministeri, està sempre al servei de la comunitat. Els qui hem rebut un ministeri en l'Església no hem d'oblidar mai aquesta gran veri-

tat: hem estat constituïts «servidors» de l'Església. Mai no ens hem de servir del ministeri rebut per a altres finalitats de profit personal o familiar o del nostre grup. El nostre únic interès ha de ser el de Crist i de cercar sempre els seus interessos, oblidant els nostres. El nostre ministeri ens demana posar-nos del tot al servei dels nostres germans, sense guardar-nos res, sense esperar tampoc rescabalar-nos.

El diaca exerceix el seu ministeri en comunió i en obediència amb el bisbe i l'ajuda a ell i als seus preveres en el ministeri de la paraula, de l'altar i de la caritat al servei de tothom. Com a ministre de l'altar proclama l'evangeli de Jesucrist enmig de l'assemblea cristiana, prepara a l'altar del sacrifici d'acció de gràcies els dons rebuts de mans dels fidels i distribueix el Cos i la Sang del Senyor que el sacerdot, en persona de Crist, ha consagrat. A més, d'acord amb la missió rebuda del bisbe, els diaques han d'exhortar i educar en la doctrina santa, tant els fidels com els infidels, com ho feien els primers diaques de l'Església, poden presidir la pregària de la comunitat cristiana, administrar el baptisme, assistir al matrimoni i beneir-lo, portar el viàtic als moribunds i presidir les exèquies cristianes.

Estimat fill, Jean de Dieu, ara rebràs el sagrament del diaconat per la imposició de les mans i la pregària del teu bisbe. Serà gran el do que rebràs: l'Esperit Sant et transformarà per a ser servidor de l'Església de Crist, essent

presència d'ell, el qui no ha vingut a fer-se servir sinó a servir i a donar la vida per la multitud. El do del Senyor demana la teva resposta generosa: deixar-te transformar per Crist amb un cor indivís, a fi de ser del tot per a ell i, per ell, per a tots els germans. Avui et refermaràs en el teu desig de viure el do del celibat que has rebut, lliuraràs la teva voluntat en l'obediència per a fer sempre i solament la voluntat de Déu. El teu cor s'eixamplarà encara més a tota l'Església en el compromís de la pregària de la litúrgia de les hores. El teu camí, com el dels mags de l'evangeli, no ha de parar mai en el teu desig de trobar-te amb Jesús, del tot i per sempre. El teu camí ha de ser el de la santedat. T'ho demana el do rebut. T'ho demana l'Església. T'ho demana l'amor misericordiós de Déu, que no t'abandonarà mai en el teu camí de vida cristiana.

Maria és l'estel de l'evangelització. Ella sempre ens porta a Jesús. Els mags vinguts d'Orient *en entrar a la casa, guiats per l'estrella, veieren el nen amb Maria, la seva mare*. Maria és el camí per al trobament amb Jesús. Que ella ens sigui model per a portar Crist en el centre del nostre cor i mostrar-lo a tots els homes. Gràcia que demanem per a tots nosaltres i per al nou diaca que avui el Senyor ens dona per al bé de la nostra Església de Vic. Amén.

> ENTERRAMENT DE MN. SALVADOR VILANOVA I PERMANYER, DIACA

Sant Feliu de Codines // 17-1-2015

Ac 10,34.43 // Mt 25,31-46

Avui el nostre temple parroquial de Sant Feliu de Codines s'ha omplert amb la nostra presència, orant i silenciosa, harmoniosa amb els cants i també harmoniosa en unir dues realitats aparentment contradictòries: la tristesa i la joia. I és que avui, amb dolor i esperança, acomiadem el nostre germà Salvador Vilanova i Permanyer, diaca. I l'acomiedem amb dolor, perquè ens dol que ens hagi deixat; ell que tant de bé ens ha fet a tots nosaltres! Avui acomiadem amb l'esperança de la vida eterna un home de veritat, cristià, espòs, pare, avi, empresari, diaca, germà, company, servidor... Cada un de nosaltres podria dir un aspecte d'aquest home que el Senyor ens ha concedit que fes camí amb nosaltres.

El comiat d'una persona estimada és un moment intens per a agrair i per a pregar. Agrair a Déu el do de la persona que ens ha estimat i que hem estimat. I pregar, que vol dir parlar confiadament per encomanar el qui era feble, fet de terrissa, com nosaltres, i que sempre, i també en aquest moment de la mort, necessita la misericòrdia de Déu. La pregària cristiana porta sempre amb ella una certesa, no solament la certesa que l'home parla a Déu, sinó també la certesa que, malgrat el nostre pecat i el nostre mal, Déu ens escolta. A més hi ha també la certesa que, de manera incomprensible, la nostra pobra pregària contribueix a la voluntat de Déu, que vol que ningú no és perdí, sinó que tots arribin a la veritat i a la vida.

La nostra pregària pel nostre germà s'omple, doncs, del goig de l'esperança. Els cristians, en el moment de les exèquies d'un germà nostre, no fem res més, ni res menys, que posar-nos a les mans de la misericòrdia de Déu; la misericòrdia divina que té la seva plenitud en Jesucrist mort i ressuscitat. És Jesús el qui és present en la celebració cristiana. És la seva mort i resurrecció la que celebrem i fem present de manera real, en la celebració pròpia de les exèquies i en la celebració de la missa. No sabem fer res més, perquè no podem fer res més que posar la mirada en Jesús, en qui l'amor de Déu a favor nostre s'ha fet present de manera plena. Per això, en la mort d'un germà, fem present la victòria de Crist sobre la mort. És aquesta victòria de Crist la que fa possible que el nostre dolor es transfiguri en joia; la joia profunda que neix de la pasqua de Crist, de la seva mort i resurrecció. Els qui hem estat batejats en Crist sabem que en aquest sagrament participem de la seva mort, per a poder participar també de la seva victòria, de la seva resurrecció. La mort no ha tingut la darrera paraula: la mort ha estat vençuda per Crist. Aquesta és la nostra esperança, que en aquests moments és roca ferma en el nostre cor: el nostre germà ha estat cridat a participar de la victòria de Crist sobre la mort.

Les lectures que hem proclamat en la missa exequial del nostre germà, mossèn Salvador, diaca, ens han parlat d'aquesta esperança. Una esperança que no és una simple teoria

o un sentiment. L'esperança cristiana és una esperança viva, ja que és Crist mateix. Ell és la nostra esperança! En l'evangeli, Jesús ens ha parlat de la seva vinguda definitiva: *Quan el Fill de l'home vindrà...* I en la lectura dels Fets dels Apòstols hem escoltat el testimoni d'esperança per als homes que neix de la resurrecció de Crist. El cristià és l'home que mira el futur amb esperança, perquè el món camina vers la plenitud de l'amor de Déu. Aquell amor que està unit a la justícia, per a destriar el que és bo del que no ho és, per a il·luminar el que és veritat i el que no ho és, per a separar les ovelles de les cabres. El qui és el jutge és també, al mateix temps, el salvador. És l'amor misericordiós de Déu que es manifesta en el moment de la mort i a la fi dels temps, perquè tota màscara caiqui i es manifesti la veritat de tota persona davant d'aquell que és la Veritat en l'Amor. El qui és la veritat ha sortit a cercar l'home, tot home, per salvar-lo. Aquest és l'amor misericordiós de Déu que jutja l'home.

Aquest aspecte d'esperança en el nostre germà Salvador Vilanova és el que voldria remarcar en aquests moments. Ell va beure la fe en la font de la vida familiar, en el testimoniatge dels pares i en la vida parroquial. Una fe que formava part de la seva vida humana i familiar. En tot moment intentava de manifestar el que era present en el seu cor. En Salvador, home bo i atent, servicial i estimador, era d'aquesta manera perquè li va tocar una ànima bona, però també era així perquè la fe cristiana el va afaiçonar del

tot. Una fe feta compromís i vida. Com, si no, podríem entendre l'acceptació a la crida a esdevenir diaca al servei de l'Església i dels homes? La seva fe el va portar sempre a estimar l'Església. El seu compromís, essent diaca, era el de servir l'Església, el de fer possible que els homes i dones es poguessin trobar amb l'Església, i en ella trobessin la fe autèntica i la gràcia salvadora que ens porten a Crist. I aquest ministeri el va portar a presidir les celebracions, a administrar el baptisme, a presidir casaments, a predicar la Paraula, a fer catequesi i a vetllar pels catequistes, a atendre els pobres i els malalts, a proclamar l'evangeli... i tants serveis a persones concretes.

I tot això per manifestar, de manera callada o explícita, que és bo haver nascut i venir en aquest món, perquè hi ha un amor que ens ha cridat a existir, un amor que ens acompanya sempre misericordiosament i ens acull, en el traspàs d'aquest món a l'altre, en els braços tendres de Pare. I aquest testimoniatge propi del qui es deixa portar per la fe en Crist és el que necessita el nostre món, on massa sovint domina el cinisme i la buidor, el nihilisme i el materialisme, la tristesa i l'hedonisme. Un món on és més important tenir que ser, on és més important dominar que servir, on és més important fruir que estimar. El Concili Vaticà II ens diu que «la sort futura de la humanitat es troba en les mans d'aquells que són capaços d'infondre raons de viure i d'esperar a les futures generacions» (GS, 31). La vida del nostre estimat germà, Salvador, ens deixa aquest testimoniatge de

fe i d'esperança, amarat de l'amor servidor i atent, en el si de la família i en la gran família que és l'Església. La vida del veritable cristià manifesta clarament que la vida és quelcom positiu, que la vida és bona i bonica, que la vida és plena d'esperança, que és plena de significat i de sentit.

Avui en Salvador no ens ha proclamat l'evangeli, perquè ha estat cridat per la misericòrdia de Déu a contemplar cara a cara el misteri de Déu en l'eternitat; avui no ens ha dirigit els cants, perquè ha estat cridat a cantar eternament el càntic de les noces de l'Anyell; avui no ens repartirà el pa de l'Eucaristia, perquè ha estat cridat al banquet etern on Crist mateix el serveix i li diu: «Has estat un servent prudent i fidel: entra a celebrar-ho amb el teu Senyor» (cf. Mt 25,23).

A Maria, mare de l'Església, li encomanem el nostre germà. Que ella, sempre atent a les necessitats dels altres, ella, mare de família, ella, dona forta en la fe, sigui per al nostre germà mare de misericòrdia i el porti de la mà a la presència de Crist, Servent i Salvador de tots els homes. Amén.

> INICI DE LA TERCERA VISITA PASTORAL A L'ARXIPRESTAT DEL MOIANÈS

*Catedral de Vic – Altar de sant Bernat Calbó
– 6-2-2015*

Divendres IV-I: Hb 13,1-8 // Mc 6, 14-29

Iniciar una nova visita pastoral a un arxiprestat és un nou moment de gràcia que

el Senyor em concedeix per a exercir el que és l'ànima de la cura pastoral del bisbe en una diòcesi. I, com a moment de gràcia que és, demana, de part meua i de part de tots aquells que han de rebre aquesta visita, una docilitat a l'Esperit Sant, que és el veritable protagonista del mestratge que ens porta a tots nosaltres a confessar Crist i viure en la llibertat de fills de Déu. Per això iniciem aquesta tercera visita pastoral a l'arxiprestat del Moianès amb la pregària.

Sant Bernat Calbó és un exemple per als bisbes diocesans. El venerable bisbe de Vic Josep Torras i Bages, del qual justament demà, 7 de febrer, s'escauen els noranta-nou anys de la seva mort a la ciutat de Vic, en iniciar una visita pastoral celebrava l'eucaristia a l'altar de sant Bernat Calbó. També el vostre bisbe i, amb ell, tots vosaltres, estimats germans, preguem el Senyor de l'Església perquè infongui més i més la gràcia de l'Esperit Sant, per tal que tots, pastor i fidels, escoltem la paraula del Senyor que ens demana la conversió sempre necessària per a ser més i més presència, sagrament de Crist enmig del nostre món, de les nostres viles i pobles de l'arxiprestat del Moianès.

No puc deixar de recordar-me i recordar-nos que estem en un moment crucial per a la presència de la fe cristiana entre nosaltres, en aquest nostre poble de fortes arrels cristianes però que està perdent el seu cor cristià. Com a Església

diocesana som convidats a viure «l'alegria d'evangelitzar»; som convidats a ser «una Església en sortida missionera». De la resposta responsable i generosa a la crida missionera de tots i cada un dels membres de la nostra Església, depèn que la fe cristiana pugui ser, en aquesta terra nostra, significativa i servidora. La història ha mostrat quant de bé ha fet la fe cristiana en tantes i tantes persones, en tantes i tantes realitats, en tantes i tantes situacions. No podem deixar-nos portar per una mentalitat que afirma, de manera conscient o inconscient, que la fe és una cosa del passat i que ara hi ha altres realitats que poden donar més plenitud a la persona. En la lectura de la carta als cristians Hebreus hem escoltat com l'autor d'aquesta carta, a uns cristians que estaven en perill de perdre el primer amor de la seva conversió, els diu de manera clara i solemne: Jesucrist és el mateix ahir i avui i pels segles.

I així és, estimats germans: Jesús és l'únic que pot omplir el cor de la persona humana i portar-la pels camins de la veritat i de l'amor, de la llibertat i de la pau. Recordem aquelles paraules del papa Francesc en *Evangelii gaudium*: «La joia de l'evangeli omple el cor i la vida sencera dels qui es troben amb Jesús. Els qui es deixen trobar per ell són alliberats del pecat, de la tristesa, del buit interior, de l'aïllament» (EG, 1). Jesús continua essent —i no deixarà de ser-ho mai— el Salvador de tots els homes,

també dels homes i dones del segle XXI, els homes i dones d'aquesta nostra terra.

En les lectures que ens han estat proclamades se'ns fan presents, al meu entendre, dues realitats indispensables per a una autèntica evangelització. En la carta als Hebreus hem escoltat el que demana el Senyor a aquells cristians. Els cristians han estat netejats per la sang de Crist, l'únic i etern sacerdot, i en ell s'ha inaugurat el nou culte que ens dona accés al Déu veritable. El culte s'expressa en la vida nova que neix d'aquesta salvació de Crist. El qui és de Crist és una criatura nova que viu la vida nova que neix de la salvació de Crist. Cada veritable cristià, des de la seva realitat, és principi de renovació de la humanitat. Aquest és el testimoniatge que brota del cor del cristià; el testimoniatge imprescindible que ha d'acompanyar la paraula explícita que anuncia als altres el primer anunci, el *kerygma*: «Jesucrist t'estima, va donar la vida per salvar-te, i ara és viu al teu costat cada dia, per il·luminar-te, per enfortir-te, per alliberar-te» (EG, 164).

El Sant Pare ens ensenya: «El contingut del primer anunci té una immediata repercussió moral que té com a centre la caritat» (EG, 177). I la carta als Hebreus ens recorda la caritat dels uns pels altres: Germans, no deixeu mai d'estimar-vos fraternalment; un amor que no es tanca en la pròpia sang i en la petita pàtria: acolliu els forasters; una caritat que es compadeix dels qui viuen en la dissort: recordeu-vos dels presos...

recordeu-vos dels qui són maltractats. La vida nova del cristià li fa viure la realitat de la vida quotidiana en la veritat, manifestant la bellesa de la família, testimoniatge imprescindible en aquests moments en què molts joves no coneixen la veritat de l'amor en el pla de Déu: que tothom honori el matrimoni i guardi immaculada la vida conjugal. El cristià ha de manifestar en la seva vida la confiança en Déu, amb una actitud ben clara, com ens diu la carta als Hebreus: No aneu darrere els diners... recordant el que Déu ha dit: «No et deixaré, no t'abandonaré.»

Germans estimats, els qui no creuen en Crist o els qui han abandonat la pràctica de la fe cristiana han de veure en nosaltres una vida diferent. Si en realitat no és així, cal que ens preguntem si de veritat la fe en Crist és el més important per a nosaltres. La indiferència del nostre món respecte a Crist també ens ha de qüestionar com vivim la nostra fe i, en el fons, si ens hem deixat transformar per Crist, acollint el seu amor misericordiós, l'únic capaç de transformar el nostre cor de pedra en un cor de carn (Ez 36,26), estimador de Déu i dels altres.

I en l'evangeli se'ns ha fet present quin és el preu de la salvació de la humanitat. La mort de sant Joan Baptista és anunci de la mort redemptora de Crist. Joan és el precursor del Senyor: amb el seu naixement, amb la seva predicació, amb la seva mort. I això ens recorda que l'alegria d'evan-

gelitzar, que ser una Església en sortida missionera ens demana «morir». L'amor veritable sols pot brollar del cor alliberat per la mort del Senyor. L'amor, com diu el papa Benet XVI, no és una romàntica sensació de benestar, sinó un donar de veritat la vida. I el preu de la llibertat dels homes, que una persona pugui sortir del pecat, de la tristesa, de l'aïllament, del buit interior avui i aquí, té el mateix preu de sempre: la sang redemptora de Crist. I a l'instant em vénen al cor les paraules de sant Pau: Ara estic content de patir per vosaltres i de completar així en la meua carn allò que manca als sofriments del Crist en bé del seu cos, que és l'Església. Sí, no pot haver-hi evangelització sense «morir». Si no volem morir a la nostra comoditat, si no volem morir al que hem fet sempre, si no estem disposats a donar la cara per Jesús, si no estem disposats a posar-nos sense cap màscara davant la Paraula de Déu, si no estem disposats a ser el gra de blat que cau a terra i mor, primer en la pregària humil davant Jesús present en el Santíssim Sagrament i després en el solc de la vida oferint caritat i perdó, si no som capaços de deixar-nos dir els uns als altres com obrir nous camins d'anunci de Crist entre nosaltres... En una paraula, si no ens convertim de veritat, si no vivim la conversió pastoral per a ser l'Església en sortida missionera que el Senyor vol per a nosaltres, no hi haurà ni en el nostre cor ni en el cor dels nostres germans l'alegria de l'evangeli. ¿Serem capaços de passar de

llarg, tancant el cor a la crida del Senyor? Que Déu, sempre misericordiós, no ho permeti!

Germans estimats, gràcies per la vostra presència orant. Pregueu en concret per mi, perquè el Senyor m'il·lumini i pugui fer aquesta visita pastoral en clau missionera, com em demana el Pla Diocesà de Pastoral. Que sàpiga morir al meu jo, per tal que visqui en mi Jesús i sigui enmig del poble que estima el Senyor la presència de Crist, bon Pastor que dóna la vida per les ovelles.

«Verge i Mare Maria, estel de la nova evangelització, ajudeu-nos a fer resplendir el testimoni de la comunió, del servei, de la fe ardent i generosa, de la justícia i l'amor als pobres, perquè la joia de l'Evangeli arribi fins als extrems de la terra i cap perifèria no es privi de la seva llum. Mare de l'Evangeli vivent, font d'alegria per als petits, pregueu per nosaltres. Amén» (EG, 288).

> MISSA FUNERAL – MN. AGUSTÍ MAURA I PICAÑOL

Parròquia de Sant Domènec - Vic // 14-2-2015

Ac 13,46-49 // Lc 10,1-9

Les lectures que acabem de proclamar són les pròpies de la festa d'avui, 14 de febrer, en què l'Església recorda i s'encomana a la intercessió de sant Ciril, monjo, i sant Metodi, bisbe, patrons d'Europa. I, en aquest mateix dia, tots nosaltres, preguem i enco-

manem al Senyor el nostre germà, Mn. Agustí Maura i Picañol, que ens va deixar el propassat dia 10 de febrer. Em plau de veure com la providència ens porta avui, que encomanem el nostre germà que ens ha deixat per a anar a la casa del Pare, a posar la nostra mirada en tot Europa i en particular en els pobles eslaus, dels quals sant Ciril i sant Metodi foren els primers evangelitzadors. El nostre germà Mn. Maura va dedicar-se de tot cor i una gran part de la seva vida sacerdotal als romanesos catòlics de ritu bizantí a Alemanya, els quals en el temps de la guerra freda, que dividia Europa en dos blocs, havien de viure exiliats en altres països d'Europa.

La mirada del pastor de l'Església no es pot tancar mai en la seva petita pàtria; sempre ha de mirar més enllà, ben atent a la crida del Senyor: *Hi ha molt a segar i pocs segadors*. Ens recorda el segon concili Vaticà: «El do espiritual que els preveres han rebut en l'ordenació no els prepara a una missió limitada i estreta, ans a l'amplíssima i universal de salvació "fins als extrems de la terra" (Ac 1,8), perquè qualsevol ministeri sacerdotal participa de la mateixa amplitud universal de la missió encomanada per Crist als Apòstols... Cal, doncs, que els preveres recordin que han de portar en el cor la preocupació per totes les Esglésies» (PO, 10). Mn. Agustí Maura, ja des de la seva època de formació de jove estudiant en el nostre Seminari diocesà de Vic, sentia en el cor com el Senyor el preparava per a la missió

amb els germans catòlics d'altres ritus i altres cultures i llengües. I el Senyor li va donar el dons per a preparar-s'hi convenientment. El bisbe diocesà, el Dr. Masnou, va saber acollir també la crida que ell sentia en el seu cor, i durant vint-i-set anys es va donar a la Missió Romanesa a Alemanya.

La seva missió ens honora a nosaltres, Església de Vic. En aquells moments de gran abundància de vocacions sacerdotals entre nosaltres, la nostra Església no va ser de cap manera esquivada en la seva generositat. La *missio ad gentes*, la missió a les comunitats espanyoles en altres països, la missió a altres ritus catòlics per tot Europa, i tot això sense oblidar la missió en aquesta nostra terra, foren expressió d'una Església viva, autènticament catòlica, oberta a la universalitat, des de la identitat pròpia, forjada al llarg dels segles en la fidelitat a la fe apostòlica rebuda i en comunió amb el successor de sant Pere en la seu de Roma. La persona i la vida del nostre germà, Mn. Maura, ens criden a no defallir en la fidelitat a la realitat del que som, l'Església del Senyor, cridada a viure avui en la missió encomanada, tant entre nosaltres, en aquest país de fortes arrels cristianes, però que està perdent el seu cor catòlic, com oberts a la missió universal, ben atents a les crides que el Senyor fa a la seva Església. La missió no ens empobreix mai; el que sí que ens empobreix és no escoltar la crida a la missió en cada moment de la nostra història. La missió ens porta a la riquesa dels dons d'altres germans, d'al-

tres cultures, d'altres ritus. Sant Joan Pau II reflexionava sobre aquest tema i ens deia, acollint el magisteri del concili Vaticà II: «El caràcter d'universalitat, que distingeix el poble de Déu, és un do del mateix Senyor. La catolicitat de l'Església és com una simfonia de les diverses litúrgies, en totes les llengües del món, unides en una única litúrgia, o com un cor harmoniós que, sostingut per les veus d'immenses multituds, s'aixeca segons innombrables modulacions, timbres i acords per a lloança de Déu, des de qualsevol lloc del nostre planeta, en cada moment de la història» (*Slavorum apostoli*, 17). Els autèntics homes d'Església, entre ells sant Ciril i sant Metodi, i també el nostre germà Mn. Maura, han fet realitat, de manera clara i expressa, en la seva vida aquesta realitat catòlica, universal, de l'Església.

El papa Francesc ens diu en el missatge per a la pròxima Quaresma: «La missió és allò que l'amor no pot callar.» I en les lectures que hem proclamat veiem com aquest amor en el si de l'Església no pot restar retingut per res. Pau i Bernabé, amb dolor en el cor, diuen als germans jueus: *Ara ens adreçem als qui no són jueus*. I en l'evangeli Jesús ens deia: *Demaneu a l'amo dels sembrats que envii més homes a segar-los*. És el misteri fontal de tot, l'amor misericordiós de Déu que, perquè no pot callar la seva paraula d'amor, envia el seu Fill, la seva Paraula feta carn nostra, i l'Esperit Sant, el seu Amor fet foc. El mateix amor misericordiós que no pot callar i envia

l'Església a fer present l'amor misericordiós de Déu, en tots els temps i en tots els llocs. Que en aquesta eucaristia que oferim en sufragi per l'etern descans del nostre germà Mn. Agustí Maura, acollim la torxa que ell va portar en la seva vida i siguem els missioners que el Senyor vol i la humanitat d'avui necessita.

El mateix amor misericordiós de Déu, que és la font de la missió en l'Església, és el que, en aquests moments de dolor per la mort del nostre germà, demanem a favor d'ell. La nostra presència avui és de pregària per invocar la misericòrdia de Déu a favor del nostre germà, Mn. Maura. Ell, en la seva vida, va ser dispensador d'aquesta misericòrdia en la missió i també en el ministeri entre els malalts a l'hospital de Sant Pau de Barcelona. Demanem, doncs, al Senyor que usi de la seva misericòrdia per a purificar més i més el nostre germà. No podem oblidar mai que tots som de fang i necessitem sempre de la misericòrdia de Déu que ens purifica del pecat. Avui nosaltres fem aquesta caritat, que és també un deure del bisbe diocesà, dels germans del presbiteri i dels fidels, a favor del qui sempre, tot i servir en altres missions, era membre del nostre presbiteri diocesà. Ell sempre se sentia de tot cor del nostre bisbat de Vic. I nosaltres, amb la nostra presència i pregària, també expressem aquesta realitat amb l'agraïment al cor pels dons que Mn. Agustí Maura va rebre en la seva vida i pels dons que per la seva persona i el seu ministeri ha fet a tants i tants germans en els

ministeris encomanats.

Germans, que els nostres cors, posant l'esperança en Crist, que ha vençut la mort, s'omplin de la joia de la vida que mai no mor. Que en el nostre cor hi hagi la certesa que el nostre germà ha estat cridat a participar de l'herència dels qui han cregut en Crist i l'han estimat. Que no hi hagi mai en el nostre cor desesperança davant el misteri de la mort. Crist fou sepultat i al tercer dia va ressuscitar; per això també tenim l'esperança que el nostre pobre cos fet de terra ressuscitarà per a participar de la glòria de Crist.

A santa Maria, Mare de Déu, Mare de Misericòrdia, encomanem el nostre germà. Que ella, a qui tantes vegades ell invocà demanant la seva intercessió maternal, li hagi estat mare portant-lo davant de Crist, el Senyor del món i de la història, el Salvador de tots els homes. A ell sigui donat, en la unitat del Pare i de l'Esperit Sant, tot honor i tota glòria pels segles dels segles. Amén.

> TROBADA DE COMUNIÓ I ALLIBERAMENT EN EL DESÈ ANIVERSARI DE LA MORT DE D. LUIGI GIUSSANI

Sant Hipòlit de Voltregà, 15-2-2015

Benvolguts senyor vicari d'aquesta parròquia de Sant Hipòlit de Voltregà, germà prevere, germà diaca, senyor director general d'Afers Religiosos, membres de la Fraternitat de Comunió i Alliberament de Catalunya,

fidels d'aquesta parròquia, germans, tots, fills estimats de Déu.

Els qui som aquí formem aquesta gran assemblea eclesial, en la qual celebrem el misteri de Crist, el Senyor, mort i ressuscitat. Als membres de la parròquia, i als pares i mares de l'Escola Mare de Déu de la Gleva, a aquesta assemblea eclesial, avui s'hi uneixen els membres de Comunió i Alliberament, que celebra el desè aniversari de la mort de don Luigi Giussani i el seixantè aniversari de la fundació de la fraternitat de Comunió i Alliberament. Vull, en aquest moment, agrair al Senyor la presència de les famílies i dels membres de Comunió i Alliberament en aquesta parròquia, en aquesta població, així com dels qui us heu reunit aquí per celebrar els esdeveniments de la Setmana don Giussani. Nosaltres som petits, i ens honorem amb la vostra presència.

Cal, en primer lloc, que ens preguntem qui és don Luigi Giussani. Certament, al llarg d'aquesta setmana hem pogut conèixer més don Giussani, que ha estat capaç, amb la gràcia de l'Esperit, de transmetre a moltes persones de diferents països allò que el Senyor va fer néixer en el seu cor. Què és Comunió i Alliberament? L'eucaristia que avui celebrem amb el bisbe ja manifesta qui és don Giussani i què és Comunió i Alliberament: una realitat eclesial que va néixer de don Giussani, sacerdot milanès i professor d'institut, l'any 1954. Ell era un home que tenia un cor que encisava i,

sobretot, fascinava per la seva visió de la vida i de la realitat. Un home que ajudava els joves a entrar en aquesta vida, en aquesta veritat, des de la llibertat i la raó. És el cor d'un home enamorat de Déu, el cor d'un home que té set de bondat, de veritat, d'amor i de bellesa, i que, allà on era, encomanava aquesta set de la veritat, de la bondat, de l'amor i de la bellesa.

A més, aquesta eucaristia, aquesta trobada, aquests dies, avui, són una preparació per a la trobada amb el Sant Pare. Això també manifesta qui és don Giussani i què és Comunió i Alliberament: una realitat de l'Església que està ben atenta a allò que l'Esperit de Déu vol en aquests moments concrets. Des d'aquesta fe, la de don Giussani i la de l'Església, sabem en la veu del Sant Pare que som seguidors de Crist. Escoltant el que ell vol de nosaltres, de l'Església, sabem el que Crist vol per a la seva Església. De fet, en el temps previ a aquest esdeveniment que tindrà lloc pel març, el president de la fraternitat, Julián Carrón, ha demanat que tot membre de Comunió i Alliberament es prepari, faci aquest camí en la fe per a la trobada amb el Sant Pare, amb Crist. És aquest Crist que fascina, aquest Crist que arriba a ser la presència més volguda que la vida mateixa. Aquesta és l'experiència de qui es troba de veritat amb Jesucrist: entrar cada cop més en el misteri de qui és Ell, de com actua, de com estima, de com salva, de com allibera. És l'experiència que només Ell omple veri-

tablement el nostre cor. La trobada amb el Sant Pare manifesta, doncs, aquest desig d'aprendre del Papa com ser cristians avui en un món en ràpida transformació i que ens demana, a nosaltres cristians, donar resposta des de la fe en Crist, per il·luminar, per portar la llum de Crist.

En l'evangeli d'avui hem escoltat com apareix aquest leprós, un leprós que cerca la salvació. És un leprós que expressa la realitat de l'home, que està en camí per aquest món. És aquest home que cerca, amb un cor assetegat, la salvació, la vida. Ell és qui va cercar a Jesús. Però ens hem de preguntar qui ha buscat abans, aquell leprós o Jesús. Qui ha vingut abans, el leprós o Jesús? Si el leprós pot trobar-se amb Crist és perquè Ell és el Fill de Déu fet home, que ha vingut a cercar la humanitat, que ha vingut a estar a prop de la humanitat, a viure en el si de la humanitat. Recordem aquelles paraules que don Giussani va adreçar al sant pare Joan Pau II, al final del seu discurs profundíssim, on va dir que el veritable protagonista de la història és el pidolaire, el qui demana: Crist pidolant, demanant, el cor de l'home; i el cor de l'home pidolant, demanant, Crist. És aquesta la realitat que els cristians reconeixem i que hem de viure contínuament en la nostra vida. Crist és aquell que demana el nostre cor, perquè sap que solament en Ell trobarem la plenitud de la nostra vida. Tota la set de felicitat, d'amor, de veritat, de bellesa, de bondat que hi ha en el nostre cor, és set de Jesucrist. Ell és l'únic capaç

de fascinar i d'omplir el nostre cor, essent el veritable protagonista de la nostra vida. L'home és aquell que cerca contínuament aquesta bellesa, és el qui no s'ha de cansar mai d'anar cap a Jesús, de cercar en el seu cor quina és la veritat més profunda. L'home ha de cercar, perquè trobarà, perquè hi és. Si té set, és perquè hi ha aigua, perquè existeix la font de la qual raja l'aigua capaç d'assaciar el nostre cor.

El leprós de l'evangeli no va tenir cap por de demanar el que semblava impossible. Aquí apareix el misteri de l'home, que desitja coses grans, però que experimenta la feblesa de la seva terrissa. És el cor de l'home, capaç de desitjar l'infinit, però que també es pot deixar perdre per qualsevol cosa. Aquell leprós ens ensenya que és possible allò que sembla impossible. Per a ell, poder sortir de la malaltia de la lepra semblava impossible. Però va ser capaç d'anar cap a Jesús i demanar-li el que semblava impossible. És possible que el nostre desig de Déu se sacii. Tot i la nostra feblesa i el nostre pecat, és possible que la nostra terrissa s'ompli de la bellesa, de la veritat i de l'amor que Jesucrist porta.

Jesús toca el qui és intocable. Un leprós no es podia tocar. Però Jesús toca l'intocable. La nostra realitat, el nostre cor, és tocat per Jesús. Ell posa la seva mà, tot el seu Ésser, en nosaltres. És més, Ell és qui ha carregat a sobre seu el nostre pecat. Ell és, com diu sant Pau, el Déu que s'ha fet carn per nosaltres, perquè en Ell nosaltres puguem

tenir la salvació El Senyor ens demana que no tinguem por de posar-nos davant d'Ell i que no tinguem por de tocar l'intocable. Que el nostre cor no rebutgi ningú. Que mai no puguem dir, en aquest context d'educació en què hem parlat avui, que no podem fer res amb aquell noi o amb aquell jove. Això no ho pot dir mai, un cristià! L'Església és la llar de la misericòrdia, llar en la qual toquem els qui són intocables. Altrament no som l'Església de Jesús. El sant pare Francesc, en el missatge per a la pròxima Quaresma, ens diu com desitja que els llocs on es manifesta l'Església, principalment les parròquies i comunitats, arribin a ser illes de misericòrdia enmig del mar de la indiferència. Illes de misericòrdia: aquesta és l'Església, aquesta és tota realitat eclesial avui en el nostre món. Illes de misericòrdia enmig del nostre món.

Amb el lema d'aquesta setmana, «La realitat mai no m'ha decebut», don Giussani ens diu que el qui cerca la veritat, el qui toca la realitat, arribarà a veure sempre la realitat de l'amor, de la misericòrdia i del perdó de Déu. És això el que el Senyor ens fa conèixer avui en el misteri de la seva Església. És aquesta l'experiència que viu cada cristià. Tots i cadascun de nosaltres hem estat salvats. Cada dia Crist salva el nostre cor amb la seva misericòrdia. Experimentem el *kerigma*, aquell primer anunci segons el qual, com diu el papa Francesc, descobriexes que Crist t'estima i ha donat la vida per salvar-te, i que ara és viu al teu costat

cada dia per il·luminar-te, per enfortir-te, per alliberar-te. Aquesta és l'experiència del cristià, de qui es deixa tocar per Jesús, salvar per Jesús, de qui es deixar il·luminar, enfortir i alliberar per Jesús.

Aquell leproso no pot fer res més que manifestar la seva gratitud exultant amb cants d'alliberament. Aquell leproso es converteix en predicador. Aquest és el cristià, que, alliberat per Crist, no es cansa d'anunciar qui és Jesús. Aquesta és l'alegria d'evangelitzar. Sant Pau ens ha dit: «Feu-ho tot per la glòria de Déu, seguïu el meu exemple com jo segueixo el de Crist.» Sant Pau va ser un que va viure l'Evangeli i el va comunicar als altres. De la mateixa manera, don Giussani ha viscut l'Evangeli i l'ha comunicat als altres. Per això, tots i cada un de nosaltres hem de viure amb deler l'Evangeli, per tal que el puguem testimoniar amb la nostra vida i la nostra paraula. Sant Joan Crisòstom, comentant aquesta carta, diu que aquesta regla de sant Pau és la més perfecta del cristianisme, la definició més exacta, el punt més àlgid. No hi ha res que pugui fer a una persona més semblant a Crist que tenir cura del seu proïsme. Aquests hem de ser nosaltres: els qui tenim la mirada posada en el nostre germà, per ajudar-nos els uns als altres a tirar endavant, a tenir cura del nostre món, a tenir cura de tots i cada un dels nostres germans. Aquesta és la realitat del cristià, el testimoni que el nostre món necessita en aquests moments.

Agraïm, doncs, al Senyor el do de don Giussani per a l'Església. I també agraïm-li el do de Comunió i Alliberament present en l'Església, present a Catalunya, present en aquest poble. I ens encomanem a la intercessió de Maria, per tal que ella ens porti sempre cap a Jesús.

> FESTA DE LA MISTERIOSA LLUM – 2015

Parròquia del Carme – Manresa – 21-2-2015

Sr. Rector d'aquesta Parròquia de la Mare de Déu del Carme,
Sr. Arxiprest de Manresa,
Germans preveres, diaca,
Sr. Alcalde d'aquesta ciutat de Manresa,
Srs. Regidors,
Membres de l'Associació de la Misteriosa Llum,
Membres del Banc de Sang i Teixits,
Associació de Donants del Bages i Creu Roja de Manresa, entitat administradora de la festa de la Misteriosa Llum d'aquest any 2015,
Germans tots, fills estimats de Déu.

La Misteriosa Llum ens torna a convocar en aquest dia de festa a la ciutat de Manresa. L'ofici solemne, a l'església parroquial de la Mare de Déu del Carme, ens fa reviure el fet d'aquell 21 de febrer de 1345 en què una llum resplendent va il·luminar aquest temple, i tota la ciutat va omplir-se de la joia que ve de la llum que esvaeix la tenebra

i de la pau que arriba als cors. Han passat els anys, sis-cents setanta, i els manresans d'inicis del segle XXI ens apleguem per donar gràcies a Déu totpoderós pel do de la llum i de la pau.

La ciutat de Manresa deu molt a aquest fet de la misteriosa llum. El do de l'aigua abundant es va fer realitat per mitjà d'aquest prodigi. El que semblava impossible es va fer realitat. La concòrdia va arribar als cors i la pau i la prosperitat han acompanyat la vida d'aquesta ciutat. Al llarg del temps s'ha manifestat encara més el gran bé que va tenir l'inici en aquella llum i en aquella concòrdia. Encara en restem agraïts. Encara en restem meravellats. Encara revivim aquell fet, amb la pregària i l'acció de gràcies, perquè mai no ens venci la tenebra, ni la divisió, sinó que sempre i en tot moment cerquem amb sinceritat la veritat i lluitem per tal que la caritat cristiana, amarada sempre de perdó i de misericòrdia, romanqui sempre en els nostres cors. Que no deixem mai d'escoltar el nostre cor que cerca la veritat i el bé, la bellesa i l'amor!

La celebració cristiana de la festa de la Misteriosa Llum ens porta al misteri fontal de la fe cristiana i, en el fons, al misteri fontal també de tota vida cristiana i de tota vida humana. La misteriosa llum ens parla del misteri de Déu, que en la seva essència més íntima és amor. L'amor en Déu mateix té una característica molt pròpia: la donació. Tot el misteri de la santíssima Trinitat, la

unitat d'essència en la trinitat de persones, té com a lligam la donació amorosa. La Paternitat de Déu és donació al Fill etern, donació que és persona. I l'Esperit Sant és la realitat, feta persona divina, de la donació del Pare al Fill, i del Fill al Pare.

Això que acabo de dir podria sembla una realitat que no té res a veure amb la vida nostra de cada dia, amb els problemes que vivim en la vida, manta vegada difícil de suportar, de tirar endavant. Però no és pas així. En la realitat més pregona del nostre cor, de tot cor humà, hi ha el desig de donar-se, de ser estimat per un altre. Hi ha el desig d'estimar i de ser estimat. I l'amor autèntic —no pas aquell que ens fan creure que ho és, però no és res més que una romàntica sensació de benestar—, l'amor autèntic, deia, ens demana donar-nos de veritat. Ens demana sortir de nosaltres mateixos, per a poder experimentar com l'altre és feliç, com viu una vida plena.

La persona humana, l'home i la dona, ha estat creada a imatge i semblança de Déu. Per això conèixer qui és Déu no és una qüestió sense importància, fútil, que pot trobar-se o no en el cor i la intel·ligència de l'home. Conèixer qui és Déu ens ajuda a comprendre qui som nosaltres. Ens ajuda a entendre d'on venim i cap on anem. El cor de l'home està fet per a l'infinit. Si resta en coses petites, en sucedanis de la veritat i de l'amor, la buidor l'envaeix, el sense-sentit el corroeix, la tenebra l'aclapara, l'aïllament

el tanca en un jo narcisista. No sufoquem mai el que palpita en el nostre cor! No tanquem mai les portes a la recerca de sentit, del perquè de tot! No tinguem mai por de la veritat que tot ho il·lumina i de l'amor que mai no mor!

Aquest any els administradors de la festa de la Misteriosa Llum ens fan present l'acció de donar. Donar sang. Donar òrgans. L'acció de donar de manera gratuïta ens fa semblants a Déu. Déu és amor. Déu és donació plena. Déu és amor misericordiós, que ens ha estimat abans de ser creats i ens crida a existir a tots i cada un de nosaltres; que ens estima tal com som; que ens estima per rescatar-nos del pecat i de la mort, al preu de la sang del seu Fill; que ens estima donant-nos el seu Esperit Sant, per tal que visquem en la llibertat dels fills de Déu, la llibertat que significa estimar del tot, donant-nos del tot. Sant Pau en el llibre dels fets dels Apòstols ens diu una frase de Jesús que no trobem en els evangelis: *Fa més feliç donar que rebre* (20,35). Donar, donar-nos gratuïtament sense esperar rescabalar-nos, vet aquí la clau de la felicitat!

La festa de la Misteriosa Llum de Manresa ens porta aquest any a la font de la vida autèntica i plena. Aquella que té el seu origen en Déu mateix. Res no ens fa més humans que donar-nos de veritat a Déu i als altres. La vida, que és un do, pren ple sentit quan es dóna a Déu i als altres. *Qui vulgui salvar la seva vida, la perdrà, però el qui la perdi per mi, la*

trobarà (Mt 16,25), ens diu Jesús. Repassem en el nostre cor i veurem com és així: quan hi ha donació hi ha felicitat. L'egoisme ens empobreix el cor amb una tristesa de mort. En canvi, la generositat, la donació generosa, ens omple de la joia encoratjadora.

Com a Església i com a societat hem de redescobrir més i més la bellesa del matrimoni i de la família, en el seu aspecte fonamental de donació i de vida autèntica. L'amor esponsal de l'home i la dona, quan es viu amb la lluita per sortir de l'egoisme i llançar-se a l'amor autèntic de la donació, de l'amor que perdona i exigeix, de l'amor que fa sortir d'un mateix obert a la vida amb generositat, és camí de plenitud i de felicitat autèntica. Aquest amor omple el cor i va més enllà dels temps i de les circumstàncies. És possible estimar sempre amb fidelitat i fecunditat. El do dels fills en el si de la família és escola de donació contínua. Els fills no són mai un destorb en l'amor dels esposos. Els fills són regals de Déu per a ajudar a viure la veritable humanitat, la del qui estima gratuïtament, generosament, sense comptar ni dies ni hores. Els fills són el gran do de les famílies. Els fills d'un poble són la seva riquesa autèntica.

Cal també fer una crida als joves cristians de les nostres comunitats i famílies. El Senyor en crida alguns a ser generosos en la seva resposta a la vocació a la vida sacerdotal o religiosa. El camí de la resposta a la crida de Déu és un camí ple de donació

generosa, crida a deixar un gran bé com la vida matrimonial i familiar, per un bé més gran, el Regne de Déu, perquè Crist i el seu amor siguin més presents entre nosaltres, enmig de l'Església i en el món, perquè tots, petits i grans, pobres i rics, puguem descobrir l'amor generós de Déu. I aquest camí, quan es viu amb la generositat que demana l'amor a Déu i als germans, és camí de felicitat i de vida. Que no ens manquin mai els sacerdots i els religiosos en la nostra Església i en la nostra societat!

Redescobrir, doncs, la bellesa de la donació gratuïta és una necessitat vital, per a poder viure amb una profunda humanitat. Tots hem estat estimats misericordiosament. Hem estat estimats abans d'existir i estimats tal com som. Siguem també en la nostra vida social aquells que intenten de viure amb un amor autèntic fet de perdó i misericòrdia. La misteriosa llum va fer que la concòrdia arribés a la nostra ciutat. ¿Per què no som capaços de sortir avui d'aquest temple, on la llum resplendent es va fer present, amb el desig de ser portadors de pau i de concòrdia, però no pas en aquells conflictes que sabem grans i llunyans, sinó en els conflictes que tenim en les nostres cases, en les nostres famílies, en els nostres llocs de treball, en les nostres institucions, en la nostra parròquia? Siguem generosos en el perdó i la reconciliació!

Tota realitat de voluntariat, tant en l'Església com en la societat, té sempre el mateix fonament en el més pregon del nostre cor:

la donació generosa i gratuïta. Voluntariat en tots els camps: socials, educatius, assistencials... per a estar ben a prop dels pobres i necessitats, en totes les pobreses, tant materials, com morals, com espirituals. Que no se'ns apagui mai aquest cor de donació voluntària! La nostra ciutat serà millor, el nostre país serà millor, el nostre món serà millor. Aquest és un repte per a tots i cada un de nosaltres. Fem-lo nostre! Siguem generosos a donar i a donar-nos! Recordem les paraules de Jesús: *Fa més feliç donar que rebre.*

I com ho farem, això de donar sempre? Hem escoltat en l'evangeli les paraules de Jesús a Nicodem: *Déu estima tant el món, que ha donat el seu Fill únic, perquè no es perdi ningú dels qui creuen en ell, sinó que tinguin vida eterna.* L'amor de Déu es manifesta plenament en la donació del seu Fill, mort i ressuscitat per la nostra salvació. Cada missa és memorial d'aquesta donació de Déu, de la donació de Jesucrist, donant la seva vida, vessant la seva sang per la salvació de la humanitat, perquè en ell tots tinguem vida plena, vida eterna. Participar de la missa, combregar del seu Cos i la seva Sang és alimentar-se de la seva donació, de la seva generositat. Que no ens cansem mai de la celebració de la missa! Que tinguem sempre fam i set de l'amor de Crist en el pa de l'Eucaristia! Que tinguem sempre fam i set de l'amor generós i autèntic!

Que santa Maria, en l'advocació del Carme, sigui per a tots nosaltres model i mare de

generositat. Ella, que va respondre amb tanta generositat a la crida de Déu i, al peu de la creu, fou generosa en la donació del seu Fill per a la redempció del món, ens sigui ara mare en la pregària perquè el do de l'Esperit Sant, l'amor generós de Déu, sigui sempre en el nostre cor, com a font de donació generosa a Déu i als nostres germans, i així la nostra llum brilli enmig del món per a glòria de Déu, Pare, Fill i Esperit Sant. Amén.

> MISSA EXEQUIAL DE MN. ESTEVE DILMÉ I QUINTANA

Sant Joan de les Abadesses / 23-2-2015

1Jn 3,1-2 // Mc 15,33-39; 16,1-6

Acabem d'escoltar el relat de la passió, mort i resurrecció del Senyor segons l'evangeli de sant Marc. I ho hem fet en la celebració de la missa exequial per l'etern descans del nostre estimat germà, Mn. Esteve Dilmé i Quintana. La realitat de la mort ens ha tornat a visitar. Una realitat que, encara que coneguda, sempre ens colpeix quan arriba ben a prop nostre. Una persona amb la qual hem compartit una part del camí de la nostra vida ara ens ha deixat. I això, sempre ens costa. Certament que la malaltia ja feia molt temps que acompanyava mossèn Esteve. I que ell la va portar sempre amb la confiança del qui se sap en mans del Pare. El qui en la vida ha sabut mirar el misteri de Déu present en la seva vida i en la vida dels germans, en el moment de la feblesa manté la mirada del qui manifesta una senyoria, que no ve pas de la carn i

de la sang, sinó de la fe en Jesucrist mort i ressuscitat, esperança viva per a tots els homes. Sabíem, doncs, de la seva malaltia que l'anava limitant més i més, però ens dol de tot cor perdre la seva presència, el seu somriure, la seva mirada agraïda.

Mn. Esteve Dilmé se'ns ha avançant en la Pasqua. Tot just començada la santa Quaresma, el Senyor l'ha cridat a viure la Pasqua eterna. I aquesta és la meta de la nostra vida: participar per sempre en la victòria de Crist, vencedor del pecat, de l'infern i de la mort. Hem escoltat amb les paraules de sant Joan quina és aquesta victòria: ser semblants a Déu i veure Déu tal com és. Aquesta és la meta de la nostra vida, per a això hem estat cridats a existir: per a ser fills de Déu, en el nostre caminar per aquest món, amb l'esperança de la plenitud en la vida eterna.

El sacerdocí ministerial que ha exercit el nostre germà Mn. Dilmé durant quasi seixanta-un anys, va tenir la característica principal d'ajudar a viure la filiació divina a moltes persones. I això ho va fer amb dedicació generosa en l'escolta pacient del cor dels fills de Déu que volien donar la resposta que el Pare esperava d'ells. Mn. Dilmé ha estat un sacerdot dedicat a ser conseller espiritual de moltes persones, tant en el sagrament de la confessió com en la direcció i acompanyament espiritual. Aquest ministeri té la bellesa de servir d'instrument per al trobament personal de

cada persona amb el Senyor. Veure com l'Esperit Sant va actuant en el cor d'una persona i la va portant pels camins de la llibertat, té el do de ser testimoni de la bellesa de la gràcia i, al mateix temps, la responsabilitat de no ser mai un obstacle a l'obra de Déu. L'acompanyament espiritual és al mateix temps un risc i un art. El testimoniatge de tantes persones, infants, joves, adults, matrimonis, sacerdots, manifesta que el nostre germà va viure aquest art i aquest risc amb la saviesa que prové de l'Esperit Sant.

Aquest és el gran testimoniatge que ens deixa el nostre germà. El papa Francesc en *Evangelii gaudium* ens parla de l'acompanyament personal. Ens diu: «En una civilització paradoxalment ferida d'anonimat i alhora obsessionada pels detalls de la vida dels altres, impudorosament malalta de curiositat malsana, l'Església necessita la mirada propera per a contemplar, com-moure's i aturar-se davant l'altre, tantes vegades com sigui necessari... L'Església haurà d'iniciar els seus germans —sacerdots, religiosos i laics— en aquest art de l'acompanyament, perquè tothom aprengui sempre a treure's les sandàlies davant la terra sagrada de l'altre (cf. Ex 3,5)... Més que mai necessitem homes i dones que, des de la seva experiència d'acompanyament, coneguin els processos on campeja la prudència, la capacitat de comprensió, l'art d'esperar, la docilitat a l'Esperit, per tal de preservar entre tots les ovelles que ens

han estat confiades dels llops que intenten disgregar el ramat» (169; 171).

Però aquest art no s'improvisa. Ningú no pot acompanyar els seus germans en la docilitat en l'Esperit, si en ell no ho hi ha una lluita per deixar-se fer per Déu. En Mn. Dilmé nosaltres reconeixem una coherència, una unitat de vida. Ell era una persona amb caràcter, una persona que amb intel·ligència i bon humor, amb dolcesa, però també amb ferma, va saber acompanyar les persones. El seu ministeri sacerdotal el va portar al nucli del que és el sacerdoci ministerial: estar al servei del sacerdoci comú de tots els fidels, perquè tots puguem glorificar Déu amb la nostra vida santa. Ell va estar sempre ben a prop dels laics que en el si de les seves famílies i en el treball volien complir la voluntat de Déu. La vida de fe, la vida de família, el treball, són aquests els camins de santificació que Mn. Dilmé ajudava a conrear a tots els qui en ell cercaven el consell espiritual. La santedat en camí és l'estat propi del cristià en el seu pelegrinatge per aquest món, acollint contínuament la misericòrdia divina, amb l'esperança de la plenitud on Déu serà tot per a tots.

La plenitud de la vida és el que demanem tots nosaltres per al nostre germà, Mn. Esteve Dilmé, que ha estat cridat a la presència de Déu. La nostra pregària, amarada de caritat, demana al Senyor que usi de misericòrdia per a aquell qui, com tots nosaltres, era fet de pols i amb la

feblesa dels qui són assetjats pel pecat. La nostra pregària posa la seva confiança en la mort i resurrecció de Jesús. En aquest esdeveniment tenim posada tota la nostra esperança. Perquè, pobres de nosaltres, qui ens podria alliberar de la por de la mort, de la por d'esdevenir purament passat? Qui ens podria alliberar de l'oblit, d'esdevenir no-res? La nostra fe cristiana confessa que en Jesús mort i ressuscitat la mort ha estat totalment vençuda, que el nostre pecat té en Jesús el perdó gratuït i immerescut de Déu per als qui confien en ell i en el poder de la seva mort i resurrecció. El preu de la nostra vida i la nostra llibertat és la mort del Fill de Déu. Si Déu mateix en Jesucrist sofreix el càstig que mereixeria la nostra vida, vol dir que ell ha ofert la vida per nosaltres. El cristià, que per la fe ho reconeix, té el cor ple de l'agraïment i de la pau de saber-se reconciliat i estimat per Déu. El sagrament del baptisme, per la fe i l'aigua, ens fa participar de la victòria de Crist sobre el pecat i la mort, perquè ens incorpora a la mort de Crist per a poder participar plenament de la seva resurrecció. És això el que ara fem present en les exèquies del nostre germà Mn. Dilmé.

Un bon santjoaní sempre porta en el seu cor la imatge del Crist del Santíssim Misteri. El rostre del Crist és ple de la serenitat i del dolç somriure del qui estima amb un cor ple de misericòrdia, del qui és el rostre del Pare ple de misericòrdia, en

qui es manifesta en plenitud la misericòrdia infinita de Déu a favor de la humanitat. És això mateix el que nosaltres demanem al Crist misericordiós, donant-se del tot en el sacrifici de la creu, que hagi estat per al nostre germà, Mn. Dilmé, en el moment de la mort, el jutge ple de misericòrdia que acull amb pau i joia al qui en aquesta vida no va voler fer res més que complir la voluntat del Pare i ser presència de Crist en el ministeri sacerdotal, ben atent a les necessitats dels seus germans.

A Maria, la Mare del bon Déu, li demanem que sigui intercessora per als qui caminem encara per aquest món. Que en la mort d'un bon sacerdot el Senyor ens faci el do de fills d'aquesta terra que, escoltant la veu del Senyor, acullin la crida a esdevenir sacerdots de Crist. Un sacerdot és un gra de blat que cau a terra i mor, unit a l'autèntic gra de blat que mor i dona vida, Jesús. Ho és en la seva vida lliurada amb generositat i també ho és en el moment de la seva mort, perquè tant si vivim com si morim som del Senyor (cf. Rm 14,6). Que, en la mort de mossèn Esteve, el Senyor ens doni molts i sants sacerdots a glòria de Déu i bé de les ànimes. Amén.

ALTRES TEXTOS

> EN L'INICI DE LA QUARESMA DEL 2015

El sant pare Francesc, en el missatge per a la Quaresma d'aquest any, que porta

per títol «Enfortiu els vostres cors», es deté en la globalització de la indiferència, un dels desafiaments més urgents en els nostres temps. Posar al nostre davant Déu que no és indiferent a nosaltres ens demana posar-nos en camí en aquest temps de gràcia, que és la Quaresma, perquè sigui realment un temps de renovació i de conversió.

Déu no és indiferent al món. El seu amor arriba fins a la donació del seu propi Fill per a la salvació de tots i cada un dels homes. Però, malgrat aquest amor i aquesta donació de Déu que arriba a la humanitat per mitjà de l'Església, «el món tendeix a tancar-se en ell mateix i a tancar la porta a través de la qual Déu entra en el món i el món en ell. Així la mà, que és l'Església, mai no s'ha de sorprendre si és rebutjada, aixafada, ferida». Però, al mateix temps, «el poble de Déu té necessitat de renovació, per a no ser indiferent i per a no tancar-se en ell mateix».

«La Quaresma és un temps propici per a deixar-nos servir per Crist i així arribar a ser com ell. Això passa quan escoltem la Paraula de Déu i quan rebem els sagraments, en particular l'Eucaristia. En ella ens convertim en allò que rebem: el Cos de Crist. Qui és de Crist pertany a un sol cor i, en aquest, hom no és indiferent davant els altres.»

«Tota comunitat cristiana és cridada a traspassar el llindar que la posa en relació amb